

си клир: всички епископи, протопопове, екзархи, игумени и монаси, от страни на които пристъпяха певци и факленосци. После следваха великите и мали боляри със семействата си, видни държавни люде, богати търговци, множество чужденци, дошли от набожност или любопитство. Към края на шествието вървеше ватах Андрѣя със жена си, дъщеря си и бургундката. Ана прѣстъпваше чинно, с воценица в ръка и наведена глава. Черквата на свети Димитър едва побра клира и боголюбивите велможи. Останалите се наредиха пред тълпата, която се притискаше навън, около черквата, по тясния площад, чак до реката и подножието на стените на Трапезица. Изведнѣж долетя конникъ тълпата се разлюля от горещо любопитство. От към моста се зададоха пламтящи борини. Царското семейство идеше пеш за нощната служба.

Една девойка държи благочестиво воценицата си, но ръката ѝ трепери. Малкото златно пламъче се люлее неспокойно в мрака. С мъка тя се промъква напред и застава на предната редица. Майка ѝ я дърпа за рубата и шутне:

— Ано! Какво правиш? Ще ти подпалят кърпата... Боже, Господи, с това момиче... все всичко да види...

Минава царят с Целгуба и Елена. Стъпките им са бавни и тържествени. Челата им са сведени надолу. В ръцете си държат воценици. Народът коленичи. Минава Мария с Иоан и Александър. Следват Калояновите сестри с мъжете и синовете си: Борил, Слав и Стрез.

Ана едва забележимо вдигна счи и с трескаво любопитство търси втройната осанка на княз Иоана. Но князът минава с благочестиво наведени клепки. Стъпките му са равни и спокойни. Червената му туника ярко аленее сред светлините на борините. Той отминава... Царствен, недостъпен...

Ана въздъхва дълбоко и замайваща печал нахлува в младото